

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 301/2012-13

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 20. júna 2012 predbežne prerokoval sťažnosť spoločnosti L., s. r. o., L., zastúpenej advokátkou JUDr. M. G., K., vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a 2 v spojení s čl. 12 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Daňového úradu Košice a jeho rozhodnutiami č. 9818301/1/317695/2012, č. 9818301/1/316233/2012, č. 9818301/1/317524/2012 a č. 9818301/1/317617/2012 z 2. marca 2012 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť spoločnosti L., s. r. o., **o d m i e t a** pre neprípustnosť.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 14. mája 2012 doručená sťažnosť spoločnosti L., s. r. o., (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namietala porušenie základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a 2 v spojení s čl. 12 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Daňového úradu

Košice (ďalej len „daňový úrad“) a jeho rozhodnutiami č. 9818301/1/317695/2012, č. 9818301/1/316233/2012, č. 9818301/1/317524/2012 a č. 9818301/1/317617/2012 z 2. marca 2012.

2. Sťažovateľka svoju sťažnosť na nesprávny a nezákonný postup daňového úradu odôvodnila tým, že „... *odvolania proti rozhodnutiu č. 738/230/21608/11/Bac zo dňa 2. 9. 2011, rozhodnutiu č. 738/230/18974/11/Bac zo dňa 27. 7. 2011, rozhodnutiu č. 738/230/18331/11/PekZ zo dňa 20. 7. 2011 a rozhodnutiu č. 738/230/20655/11/PekZ zo dňa 16. 8. 2011 ktoré podalo občianske združenie DR SR za sťažovateľa bolo daňovým úradom zamietnuté z dôvodu, že bolo podané osobou na to nepríslušnou... o čom bol daňový subjekt vyrozumený Oznámením...*

... podaním zo dňa 23. 11. 2011 sťažovateľ vyjadril svoj zámer podať odvolanie prostredníctvom inštitútu odpustenia zmeškanej lehoty...

Dňa 15. 3. 2012 bolo sťažovateľovi doručené rozhodnutia, ktorými daňový úrad Košice nevyhovel žiadosti sťažovateľa o odpustenie zmeškanej lehoty na podanie odvolania...

Sťažovateľ má jednoznačne za to, že rozhodnutia Daňového riaditeľstva Košice č. 9818301/1/317695/2012... č. 9818301/1/316233/2012... č. 9818301/1/317524/2012... č. 9818301/1/317617/2012 z 2. 3. 2012 sú nezákonné a z toho dôvodu napáda predmetné rozhodnutie a jeho vydaniu predchádzajúci postup sťažnosťou...“.

V ďalšej časti sťažovateľka uviedla: „... *ak by konanie o žalobe o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia o odpustení zmeškanej lehoty (ktorú sťažovateľ podal súčasne s touto sťažnosťou na Krajský súd v Košiciach) bolo všeobecným súdom v zmysle § 250d ods. 3 zastavené z dôvodu, že žaloba smeruje proti rozhodnutiu, ktoré nemôže byť predmetom preskúmania súdom, za súčasného nepodania sťažnosti pre porušenie základných práv a slobôd v zmysle čl. 127 Ústavy SR malo za následok zmeškanie lehoty na podanie sťažnosti určenej v § 53 ods. 2 zákona č. 38/1993 Z. z. a sťažovateľ by tým prišiel o akúkoľvek možnosť domáhať sa preskúmania a nápravy nezákonného postupu a rozhodovania daňového úradu ako porušovateľa jeho základného práva a slobody. Súčasné podanie žaloby o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia všeobecným súdom v správnom súdnictve a sťažnosti pre porušenie základných práv a slobôd preto považuje*

sťažovateľ za jediný možný postup v rámci ktorého bude vylúčená možnosť, že jeho právam nebude poskytnutá náležitá ochrana.“

3. Sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd rozhodol týmto nálezom.

„Základné práva sťažovateľa podľa čl. 46. ods. 1 a 2 a čl. 12. ods. 2 Ústavy... a čl. 6 ods. 1 Dohovoru... postupom porušovateľa a jeho a jeho rozhodnutím č. 9818301/1/317695/2012... č. 9818301/1/316233/2012... č. 9818301/1/317524/2012... č. 9818301/1/317617/2012 z 2. marca 2012 porušené boli.

Rozhodnutie Daňového úradu Košice č. 9818301/1/317695/2012... č. 9818301/1/316233/2012... č. 9818301/1/317524/2012... č. 9818301/1/317617/2012 z 2. marca 2012 sa zrušuje a vec sa vracia na ďalšie konanie.

Sťažovateľovi sa priznáva primerané finančné zadostučinenie vo výške 5.000,- € ktoré je porušovateľ povinný uhradiť sťažovateľovi do 15 dní odo dňa právoplatnosti tohto rozhodnutia.

Porušovateľ je povinný uhradiť sťažovateľovi trovy právneho zastúpenia vo výške 323,50 € na účet jeho právneho zástupcu do 15 dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia.“

II.

4. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

5. Princíp subsidiarity zakotvený v čl. 127 ods. 1 ústavy znamená, že ústavný súd môže konať o namietanom porušení sťažovateľových práv a vecne sa zaoberať iba tými sťažnosťami, ak sa sťažovateľ nemôže v súčasnosti a nebude môcť ani v budúcnosti domáhať ochrany svojich práv pred iným súdom prostredníctvom iných právnych prostriedkov, ktoré mu zákon na to poskytuje. Namietané porušenie niektorého

zo základných práv alebo slobôd teda nezakladá automaticky aj právomoc ústavného súdu na konanie o nich.

6. Zmyslom a účelom uvedeného princípu subsidiarity je to, že ochrana ústavnosti nie je a ani podľa povahy veci nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií. Všeobecné súdy, ktoré v občianskom súdnom konaní sú povinné vykladať a aplikovať príslušné zákony na konkrétny prípad v súlade s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 5 ústavy, sú primárne zodpovedné aj za dodržiavanie tých práv a základných slobôd, ktoré ústava alebo medzinárodná zmluva dotknutým fyzickým osobám zaručuje. Ústavný súd predstavuje v tejto súvislosti ultima ratio inštitucionálny mechanizmus, ktorý nasleduje až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popieranie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu podľa zásad uvedených v § 53 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) (III. ÚS 149/04, IV. ÚS 135/05). Zásada subsidiarity reflektuje okrem iného aj princíp minimalizácie zásahov ústavného súdu do právomoci všeobecných súdov, ktorých rozhodnutia sú v konaní o sťažnosti preskúmané (IV. ÚS 303/04).

7. Podstatou námietok sťažovateľky je právne posúdenie postupu a následných rozhodnutí daňového úradu v jej daňovej veci najmä z hľadiska rešpektovania ňou označených základných práv zaručených ústavou a práva zaručeného dohovorom, v dôsledku porušenia ktorých sa domáhala tak v konaní pred ústavným súdom, ako aj podaním žaloby o preskúmanie správnych rozhodnutí všeobecným súdom zrušenia ňou označených rozhodnutí (body 2 a 3).

8. Ak sa za tejto situácie sťažovateľka domáhala svojho práva jednak na všeobecnom súde (bod 2) a zároveň na ústavnom súde, musela byť sťažnosť odmietnutá pre jej predčasnosť, pretože o ochrane označených práv, ktorých porušenie namieta, bude najprv rozhodovať všeobecný súd.

9. Ústavný súd preto zaujal názor (podobne I. ÚS 169/09, I. ÚS 178/2010, I. ÚS 138/2011, I. ÚS 66/2012), že v prípade podania opravného prostriedku (prípadne žaloby v rámci správneho súdnictva) a súbežne podanej ústavnej sťažnosti je ústavná sťažnosť považovaná za prípustnú až po rozhodnutí o takomto opravnom prostriedku (v danom prípade o „správnej žalobe“). Pritom lehota na podanie takejto sťažnosti bude považovaná za zachovanú aj vo vzťahu k predchádzajúcemu právoplatnému rozhodnutiu (porovnaj tiež rozsudky Európskeho súdu pre ľudské práva z 12. novembra 2002 vo veci Zvolský a Zvolská proti Českej republike, sťažnosť č. 46129/99, a jeho body 51, 53, 54 alebo vo veci Soffer proti Českej republike, sťažnosť č. 31419/04, a jeho body 47 a 48) napadnutému opravným prostriedkom.

10. Vzhľadom na tieto skutočnosti sa ústavný súd podanou sťažnosťou, ako aj ďalšími návrhmi sťažovateľky meritórne nezaoberal, ale podľa zásady ratio temporis ju odmietol ako neprípustnú pre predčasnosť podľa § 53 ods. 1 v spojení s § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 20. júna 2012